

AMANDA HOOK

Koekjes van eigen deeg

een rival to lovers kerstnovelle in Zeevelde

Copyright © 2025 by Amanda Hook

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, scanning, or otherwise without written permission from the publisher. It is illegal to copy this book, post it to a website, or distribute it by any other means without permission.

This novel is entirely a work of fiction. The names, characters and incidents portrayed in it are the work of the author's imagination. Any resemblance to actual persons, living or dead, events or localities is entirely coincidental.

Amanda Hook asserts the moral right to be identified as the author of this work.

First edition

This book was professionally typeset on Reedsy.

Find out more at reedsy.com

Don't burn bridges. Burn cookies.

- AMANDA HOOK

Contents

<i>Acknowledgments</i>	ii
1 Amber	1
2 Amber	9
3 Sam	17
4 Amber	25
5 Sam	33
6 Amber	41
7 Sam	50
8 Amber	54
9 Sam	60
10 Sam	68
11 Amber	75
12 Amber	81
13 Sam	89
14 Amber	97
15 Sam	105
16 Amber	114
17 Sam	121
18 Amber	128
19 Also from this Author	134
<i>About the Author</i>	135

Acknowledgments

Een boek schrijven klinkt romantisch, tot je beseft dat het vooral veel koffie, twijfel en een hoofd vol chaos is. Gelukkig heb ik een man en familie die dat allemaal met een glimlach verdragen (meestal dan). Dank jullie wel dat jullie me laten verdwalen in mijn verhalen, zelfs als ik vergeet dat er ook nog iets als avondeten bestaat.

Aan mijn beta-lezers: jullie zijn de helden achter de schermen. Bedankt voor het meeleven, meedenken en me afremmen als ik dreigde door te slaan in glitter of geitjes (jullie weten wie jullie zijn).

En aan jou, lezer. Dank je wel dat je dit verhaal hebt geopend. Dat je Amber en Sam een plek gaf in je hoofd en misschien zelfs een beetje in je hart. Zonder jou is een boek maar een stapel woorden. Met jou wordt het iets echts.

Voor iedereen die ooit dacht dat ze te veel voelde. Je bent precies goed.

Met liefde (en een beetje chaos),

Amanda Hook

Amber

De maandag is de meest deprimerende dag van de week. Vooral als je juf bent van groep acht op basisschool Het Kompas. Je hebt minimaal twee dagen vrij gehad, heerlijk afgesproken met vrienden of gewoon lekker niks gedaan. Geen klok, geen wekker. En dan: BAM, maandag. Je inbox staat alweer vol met berichten van helikoptermama's die tot op de seconde een planning voor hun kind hebben deze week. Of nog erger: moeders die een takenlijst voor mij hebben. Met zo'n dwingende toon dat mijn haren er recht van overeind gaan staan.

'Juf Amber, de gymshoenen van mijn kind lijken te klein, wil je dit even bekijken tijdens de les?'

Of als ze niet weten welke juf hun kind heeft en het voelt alsof je een baliemedewerker bent:

'Beste docent, mijn dochter heeft denk ik haar jas laten liggen op school, kun je even in de gevondenvoorwerpenbak kijken? Mijn zoon eet vanaf maandag geen gluten meer. Stuur jij even een groepsbericht?'

En wat is nog vreselijker om de week mee te starten? Juist: teamvergaderingen aan het einde van de maandagmiddag. Éven inchecken waar je staat en welk gevoel je erbij hebt. Oh, je ervaart werkdruk? Dan

kunnen we er daarna weer eindeloos op reflecteren en doen we er niks mee.

Uit mijn ooghoek glijdt mijn blik naar de klok terwijl ik probeer mijn aandacht bij het teamoverleg te houden. Nog zeven minuten. Dan kan ik eindelijk weg uit deze lerarenkamer en iets anders drinken dan dat rioolwater dat de naam koffie niet mag dragen. Dat moet lukken.

‘—Komen in ieder geval tot de kerstvakantie.’

Verschrikt kijk ik op bij de aankondiging van Anne-Meije, onze directeur. De gezichten van mijn collega’s betrekken, alsof iemand zure melk in hun koffie heeft gedaan.

‘Wat komt?’ fluister ik uit een mondhoek naar Mirelle, die naast me zit.

‘Het Stuur,’ fluistert ze terug.

‘Wat?’ Denk ik dat ik het verkeerd heb gehoord. Waarom dwalen mijn gedachten altijd af op belangrijke momenten?

‘Basisschool Het Stuur. Je weet wel, waar die boom door het dak is gegaan. We worden noodopvang,’ fluistert ze.

Ik sluit mijn ogen en slik. Dit kun je niet menen. Wij, als noodopvang voor de meest concurrerende school van Het Kompas.

Er gaan doden vallen.

‘We moeten nog even kijken—’

‘Wacht,’ onderbreek ik Anne-Meije harder dan de bedoeling is. ‘Wil je basisschool Het Stuur hier laten komen? Was er vorige week geen opstootje tussen onze leerlingen en die van hen? Ik meen dat onze gymshirts in de sloot lagen na de sportdag?’

En was ik weer de gelukkige die de shirts eruit moest vissen.

Anne-Meije knikt bedachtzaam. Mirelle geeft me onder de tafel een schopje tegen mijn been, maar ik laat me niet tegenhouden. Ik wil absoluut niet dat basisschool Het Stuur hier ook maar een minuut komt. De gangen zullen veranderen in een bloedbad.

‘Klopt, maar—’ Anne-Meije onderbreekt mijn overload aan

hersenkronkels die alle kanten opschieten. ‘Daarom zijn we pedagogisch opgeleid, Amber. Het is aan ons om de kinderen te begeleiden en leren wat tolerantie is.’

Een diepe stem vult de ruimte. Kippenvel trekt over mijn armen. Al zitten er honderd mensen in een zaal, ik herken die stem meteen. Mijn blik draait langzaam naar de deur. Daar staat hij, nonchalant leunend tegen de deurpost. Armen over elkaar geslagen alsof hij hier al jaren over de vloer komt. Het is voor het eerst sinds tijden dat ik hem weer van dichtbij zie. Breder, langer, duidelijk fan van de sportschool. Zijn donkere ogen zijn nog steeds berekenend, en ze blijven veel te lang op mij hangen. Snel wend ik mijn blik af. Bloed stroomt naar mijn wangen.

‘Ah, Sam van der Horst. Wees welkom op Het Kompas. Ik vertelde net het team dat we een klas van Het Stuur tijdelijk te gast krijgen. Kom binnen en neem plaats.’ Anne-Meije loopt breed glimlachend op hem af en steekt haar hand uit.

Uit mijn ooghoek zie ik de charmante glimlach die hij mijn directeur schenkt. Ik onderdruk een huivering—van afkeer wel te verstaan.

Shit. Shit, shit.

Wat doet hij hier?

Mijn oude buurjongen. Mijn oude klasgenoot. Ooit mijn beste vriend en eerste crush. Hoewel, dat laatste weet niemand. Zelfs hij niet. En al bijna vijftien jaar mijn aartsvijand.

Ik verafschuw hem, ondanks dat hij er goed uitziet.

Een brok vormt zich in mijn keel. Ik probeer hem weg te slikken, maar mijn mond is zo droog dat het lijkt op schuurpapier.

Hij neemt plaats aan tafel, tegenover me. Alsof mijn territorium binnendringen nog niet genoeg is, moet hij ook nog in mijn aura gaan zitten. Het geroezemoes om me heen vervaagt. Ik negeer Mirelle’s vragende blik. Ik kan alleen maar naar hem staren.

In een flits gaan zijn wenkbrauwen omhoog wanneer hij kort een blik

op me werpt.

Ah, daar is de arrogante eikel.

Een drumstel klopt een solo in mijn borst.

Ik knijp mijn ogen tot spleetjes en hoop dat er groene laserstralen uitschieten om hem om te toveren tot een hoopje as. Helaas.

‘Kennismaken met het team kunnen we dadelijk wel doen. Misschien kun je even vertellen wat de bedoeling is, Sam,’ hoor ik Anne-Meije in de verte zeggen.

Hoezo kennismaken met het team? Hij zal toch niet...

‘Zoals jullie waarschijnlijk al gehoord hebben, is de oude kastanjeboom door het dak van onze school Het Stuur gevallen bij de storm afgelopen week. Alle scholen in de buurt nemen een klas op tot de reparatie klaar is. De brandweer heeft het gebouw voorlopig onveilig verklaard. Het plan is om woensdag de lessen te hervatten, en kom ik met mijn groep acht hier naar Het Kompas,’ zegt Sam, zijn tijdelijke collega’s aankijkend.

Gehoord hebben is een understatement. De wandelgroep, de beruchtste roddelgroep van ons dorp Zeevelde, kreeg er geen genoeg van. Het hele weekend werd er over niks anders gesproken.

‘Nou, Amber ken je blijkbaar al,’ zegt Anne-Meije scherp. ‘Dat is fijn, dan kan zij je straks even rondleiden.’

Mijn hoofd schiet zo hard haar kant op dat het pijn doet.

Dacht het dus niet.

‘Nee,’ zeg ik snel, wat een verbaasde blik oplevert. ‘Euh, ja, ik heb al plannen... Ik, euh... moet zo weg.’

Ik vervloek mijn eigen gehakkel. Uit mijn ooghoek zie ik Mirelle een wenkbrauw optrekken en voel ik haar tegen mijn bovenbeen tikken, hongerig naar meer informatie, die ik haar nu niet kan geven. Mijn aandacht flitst naar Sam; zijn mondhoek trekt licht omhoog.

‘Dat is jammer. Ik had me erop verheugd om met jou door de school heen te gaan,’ zegt Sam. Zijn glimlach druipt van sarcasme.

Laserstraal. Nu.

‘Tja, helaas. Misschien volgende week.’ Ik glimlach net zo zoetjes terug.

Naast me kucht Mirelle in haar vuist. Ik tik haar terug tegen haar been. We zijn naast collega’s al zo lang vriendinnen dat we bijna een geheime taal hebben ontwikkeld en niet veel nodig hebben om elkaar te snappen.

Anne-Meije knikt zuchtend. ‘Om maar met de deur in huis te vallen dan: we stellen jouw creatieve vaklokaal beschikbaar, Amber. Het is de enige ruimte die over is.’

Om haar woorden te benadrukken maakt ze aanhalingstekens in de lucht. Ik voel het bloed in mijn aderen bevroren. Mijn ogen vernauwen zich richting Sam, die zijn grijns niet verbergt.

‘Het zou echt heel fijn zijn als je het Sam zo even laat zien,’ vervolgt Anne-Meije. Haar gezicht verraaft een spoortje medelijden.

Het lijkt alsof er een elastiekje losschiet in mijn maag. Een gemompel stijgt op in de ruimte.

Verdorie. Nu is mijn maandag echt compleet.

Mijn hakken tikken hard op het linoleum terwijl ik Sam voorgaan. Lijmgeur hangt nog in de lucht. Mijn hoofd bonkt alsof leerlingen het gebruiken als schoolplein.

‘Keuken, lokaal, lokaal, wc.’ Ik weiger te stoppen en marcheer de lege gang door. Hij gaat maar een andere dag de toerist uithangen. Niet in mijn tijd.

‘Gymzaal, lokaal, lokaal, bieb.’ Ik sla een hoek om, mijn gang op.

Soepel en zonder moeite loopt hij achter me aan. De lokalen die ik gebruik, parallel aan elkaar, komen in zicht. Mijn adem versnelt en ik moet mijn best doen om niet te briezen als een boze stier.

‘Dit is mijn lokaal,’ begin ik, wijzend naar links. ‘En dat is ook mijn lokaal, dat je tijdelijk mag lenen. Onder protest dan.’

Ik wijs naar rechts. Alleen zijn stappen verraden dat hij achter me aanloopt.

Zuchtend sta ik stil. Ik werp een blik over mijn schouder, maar verwacht hem niet zo dichtbij. Met een stap opzij probeer ik ruimte te creëren en hem boos aan te kijken.

‘Ik geef echt een top-rondleiding waar TUI trots op kan zijn, dus een paar oeh’s en aah’s zijn wel op hun plaats, denk ik zo.’

Een perfecte wenkbrauw van Sam schiet omhoog. Met een enkele stap vooruit komt hij voor me staan. Cederhout met een vleugje kruiden dringt mijn neus binnen. Ik moet mijn hoofd in mijn nek leggen om hem aan te kijken.

Blik afwenden betekent onderdanigheid, en ik wil dominantie.

Of zoiets.

Het werkt in ieder geval bij honden.

Een mondhoeck krult bij hem omhoog. ‘Oeh en ah,’ zegt hij zacht, waarna hij langs me heen stapt, het creatieve lokaal in.

Ik slik.

Dominantie: heimelijk gefaald.

Vluchtig strijk ik mijn shirt glad voor ik hem naar binnen volg.

De ruimte lijkt kleiner te worden door zijn aanwezigheid. Hij loopt rond met een zelfverzekerdheid, alsof dit al jaren van hem is.

Tandenknarsend blij ik staan. We moeten afspraken maken. Een tijdelijke wapenstilstand sluiten. Ik vrees dat ik anders niet kan functioneren, omdat ik altijd op mijn hoede moet zijn. Zeker als er alleen een gang tussen ons inzit. En ik hem de hele dag kan zien door de ramen.

‘Luister, Sam,’ professionaliteit wint het van mijn woede. ‘Jij moet mij niet, ik jou niet. Maar laten we proberen om samen te werken. Voor de kinderen.’

Zijn hand glijdt over een rij flesjes in mijn creatieve kast voor hij zich omdraait.

‘Ik geloof dat ik heb laten zien dat ik prima in staat ben om een professionele houding aan te nemen.’ Zijn ogen glijden neerbuigend over me heen. ‘Jij daarentegen niet echt.’

Zoals ik al zei: er gaan doden vallen. Of in ieder geval gewonden. Zijn manier van praten werkt als een rode lap.

Ik zet mijn handen in mijn zij om kracht bij te zetten.

‘We zijn geen dertien meer. Hou op met dat kinderlijke gedrag.’ Frustratie druipt van mijn stem.

‘Ja, juf Vermeer.’ Hij knipoogt erbij.

Ik wrijf over mijn slapen en adem diep in.

‘Sam, ik meen het. Dit is mijn werk. Als we op deze manier met elkaar omgaan, weet ik niet of we de kerstvakantie redden.’

Een spiertje in zijn kaak klopt. Schaduw trekt over zijn gezicht als zijn blik de mijne vindt.

‘We zullen zien, Amber.’ De speelse toon is compleet uit zijn stem verdwenen. ‘Bedankt voor de rondleiding. Ik vind mijn weg naar buiten zelf. De gang is onze bufferzone, als je daarop staat.’

Voor ik kan reageren, loopt hij het lokaal uit en verdwijnt de hoek om.

Ik heb geen idee waar ineens die verandering in zijn toon vandaan kwam. Iets maakt me daar huiverig voor.

Dit worden lange weken.

In één beweging sla ik de grote slok wijn achterover. De scherpe randjes van mijn zenuwen vervagen, maar mijn gedachten draaien op volle toeren. Mirelle was nog in de lerarenkamer nadat ik terugkwam. Gelukkig kent ze me goed genoeg; ze stond al klaar om naar de Koppige Meeuw te gaan, de stamkroeg van Zeevelde. Hier gebeurt alles.

‘Ga je me nog vertellen wat dat was tussen jou en meester Spierbal? Of doen we voortaan zo vriendelijk tegen nieuwe collega’s?’

Ik kreun en laat mijn hoofd zakken op de bar. Uit mijn ooghoek kijk

ik haar aan, hopen dat ze het onderwerp laat vallen, maar dat geluk is me niet gegund. Langzaam kom ik overeind en staar de ruimte in.

‘Je weet toch wie het is,’ antwoord ik om tijd te rekken.

‘Ja, ik weet wie het is. Het broertje van Elodie. Maar ik bedoel: wat was dat ineens tussen jullie?’

‘Het is een lang verhaal. Maar de korte versie is dat Sam en ik tot ons dertiende beste vrienden waren, en hij me na zijn vakantie in Frankrijk ineens niet meer zag staan. En zich als een hork gedroeg.’

Ik neem een slok van Mirelle’s wijn, die een wenkbrauw optrekt. ‘En natuurlijk laat ik dat niet over mijn kant gaan... En nu zijn we dus al vijftien jaar verwickeld in een machtsspel.’

Mirelle stoot een kreetje uit.

‘Oh, dé Sam. Goh, ik heb nooit de link gelegd.’ Ze tikt met haar vinger tegen haar lip.

‘Het liefst wil ik dat ook vergeten,’ mompel ik.

‘Dan is het wel extra zuur dat hij je creatieve lokaal overneemt...’

Ik zucht. De mensen aan de eiken tafels zijn in gezellige gesprekken verwickeld. Kaarslicht en een slinger lampjes geven ze een gouden gloed. Op de achtergrond draait zachte muziek. Frituurlucht met een zweem bier hangt in de lucht. Normaal geeft deze plek me rust. Kan ik me ontspannen, zonder bang te zijn dat ik leerlingen tegenkom. Maar deze steek is te pijnlijk om te verzachten.

‘Laten we hopen dat het dak snel gemaakt is, zodat Sam terug kan en mij weer negeert.’

‘Vertel eens, was hij vroeger ook zo sexy?’

Een snuif verlaat mijn lippen.

‘Als je van een donkerharige Justin Bieber houdt.’

Mirelle grinnikt en neemt een slok.

Mijn maag trekt samen. Morgen moet het lokaal op orde, zodat hij er woensdag met zijn klas in kan. En ik, tot de kerstvakantie, elke dag tegen hem aan moet kijken.

Amber

Mijn adem ontsnapt langzaam uit mijn longen terwijl ik het bureau verschuif. Het is niet perfect, maar voor een paar weken kan het ermee door. Hoewel ik weet dat het tijdelijk is, steekt het dat ik voorlopig niet met leerlingen kan creëren. Ik heb hard gewerkt voor mijn plekje. Creatieve expressie is me met de paplepel ingegoten, maar het is ook echt iets van mij. Zodra ik met mijn handen kan werken, verdwijnt de chaos in mijn hoofd naar de achtergrond. Dan laad ik op en kan ik er weer tegenaan. Nu dit wegvalt, in de drukste periode van het jaar, wordt het een uitdaging. Dan heb ik het nog niet eens over het feit dat ik minimaal zes uur per dag tegen Sam moet aankijken. Dat uitzicht is op zich niet slecht, maar wel de bloeddruk die het me oplevert. Zelfs na al die jaren heeft hij nog steeds de gave om onder mijn huid te kruipen, en mijn lichamelijke reactie is niet altijd pure haat. Een geluid op de gang geeft mijn hartslag een oppepper. Ik tuur door het raam de gang op en kan zelfs mijn eigen klaslokaal inkijken. Niks te zien. Het is nog vroeg, zelfs de conciërge is er nog niet. En ik kijk te veel enge Netflixdocumentaires, waardoor elk geluid ineens een moordlustige seriemoordenaar kan zijn. Ik adem